

i odbywa samodzielny lot, nadając na fali dwumetrowej dwie litery „HI”. Wielu krótkofalowców śledzi lot satelity, nasłuchując jego sygnałów.

Rok 1961 ZG PZK kończy posiedzeniem plenarnym w dniu 17 grudnia, gdzie wraz z prezesami Oddziałów przedyskutowany zostaje plan pracy na 1962 rok, koncentrujący się na rozszerzeniu akcji szkoleniowej, uaktywnieniu działalności sportowej, podniesieniu stanu technicznego stacji klubowych i indywidualnych; podjęciu prac badawczych oraz aktywnym udziale w pracach IARU.

ZG PZK kontynuuje współpracę z organizacjami zagranicznymi. I tak w dniach 22-26 lutego 1962 r. przebywa w Pradze delegacja PZK w składzie: SP9DR - J. Wójcikowski (UKF Manager). SP5SM - E. Masajada (sekretarz generalny) oraz SP6XU - S. Okoń; na spotkaniu z przedstawicielami Svazarmu w dniu 23. II. 1962 r. przedyskutowano warunki współpracy organizacji krótkofalowych Polski i Czechosłowacji, jak również pomocy krótkofalowcom Bułgarii.

Odczuwając brak szybkiej i specjalistycznej informacji krótkofalarskiej - krótkofalowcy z Warszawy, a w szczególności kol. W. Ponikowski (SP5FD), I. Wyporski (SP5AIW) i Z. Cielecki (SP5PA) - organizują wydawnictwo krótkofalarskie pn. „Biuletyn WKK” (Warszawskiego Klubu Krótkofalowców). Pierwszy numer Biuletynu ukazuje się 9. VI 1960 r., a drugi 30. XII tegoż roku. Obydwa pierwsze numery zawierały wyłącznie wiadomości organizacyjne. Poczynając od stycznia 1961 r. Biuletyn ukazuje się bardziej regularnie (w roku 1961 ukazało się 10 numerów) i przynosi poza stałymi rubrykami „QTC”, „Na pasmach”, „UKF”, bogaty dział techniczny. Wydawanie Biuletynu spotkało się z wielkim uznaniem nadawców i to nie tylko z okręgu 5. Do Zarządu Klubu napłynęło wiele zamówień z całej Polski na prenumeratę Biuletynu. W wyniku współpracy międzyokręgowej na łamach Biuletynu WKK ukazują się poza wiadomościami z macierzystego okręgu również wiadomości z okręgów SP9-Kraków (SP9ADU), SP4-Olsztyn, a nawet z Bułgarii (LZ1UF).

Niestety trudności wydawnicze nie ominęły również i redakcji Biuletynu WKK - grudniowy numer Biuletynu roku 1962 ukazał się 12. III 1963 r. i był ostatnim przed długą, prawie dwuletnią przerwą.

Kolejny bowiem numer ukazał się dopiero w grudniu 1964 roku, już w nieco zmienionej formie organizacyjnej i pod redakcją kol. R. Girulskiego (SP5QQ), a następnie SP5LP i SP5AIW. W tymże okresie, we wrześniu 1962 roku, ukazuje się nakładem Warszawskiego Klubu Krótkofalowców pierwszy po wojnie Spis Polskich Stacji Amatorskich (Polish Amateur Radio Call Book), opracowany przez kol. Zbigniewa Kupczyka (SP5ZK). Następnie wychodzą dwie książki dające teoretyczną podbudowę krótkofalarską i szereg praktycznie sprawdzonych wzorów. Są to: „Amatorskie Urządzenia Krótkofalowe” napisane przez kol. Ryszarda Girulskiego (SP5QQ), wydane przez wydawnictwo Naukowo-Techniczne w 1963 roku oraz „Amatorskie Nadajniki KF i UKF”, kol. kol. Leona Kossobudzkiego (SP5AFL) i Jana Ładno (SP5XM) - wydane w 1964 roku przez Wydawnictwa Komunikacji i Łączności. Książki te umożliwiają podjęcie szkolenia w zakresie krótkofalarstwa i stają się niezbędnymi podręcznikami. Niestety, stosunkowo prędko nakład ich zostaje wyczerpany, jak również drugi nakład z 1967 r.

Poza tym w „Radioamatorze i Krótkofalowcu” ukazuje się w styczniu i lutym 1963 r. opis „nowoczesnego nadajnika krótkofalowego”, opracowany przez kol. Węglewskiego (SP5WW). Nadajnik ten, podobnie jak poprzednio opisany odbiornik, cieszył się wielką popularnością wśród polskich krótkofalowców. Został wykonany w wielu egzemplarzach, które działają do dziś. Jedną z ważniejszych cech tego nadajnika było zastosowanie filtrów pasmowych, których użycie stało się koniecznością w celu zapobieżenia zakłóceniom sygnału telewizyjnego (TVI). Prostota konstrukcji i kompletność opisu były również zjawiskiem bardzo pozytywnym.

W zakresie spraw formalno-prawnych w roku 1963 ukazuje się Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 23. VII 1963 r. (Dz. Urz. 34, poz. 197), które nadało Polskiemu Związkowi Krótkofalowców status Stowarzyszenia Wyższej Użyteczności, a tym samym wyłączność w zakresie kierowania całością spraw krótkofalarskich na obszarze Państwa. Na podstawie powyższego rozporządzenia Minister Spraw Wewnętrznych nadał Polskiemu Związkowi Krótkofalowców nowy statut, ogłoszony w Monitorze Polskim nr 70 z dnia 24. IX. 1963 r., poz. 346.

Inż. Ireneusz Wyporski (SP5AIW) przy swej radiostacji

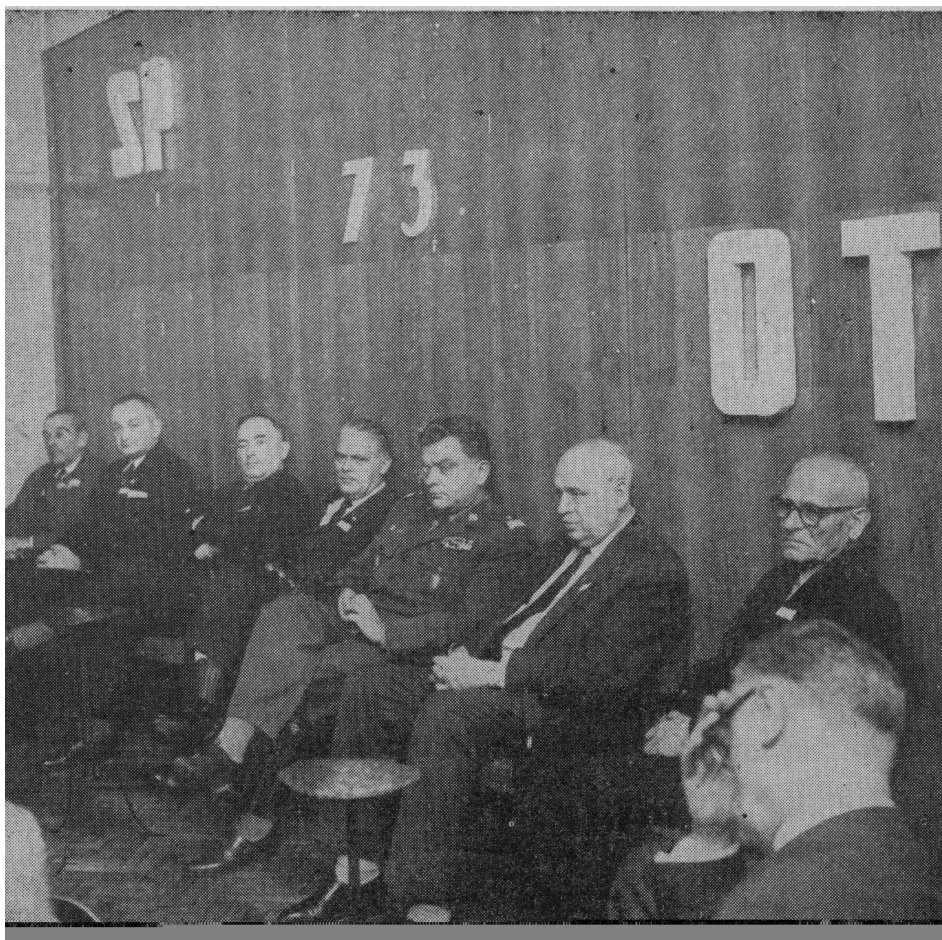
Z okazji 600-lecia Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie oraz w związku z obchodami 1000-lecia Państwa Polskiego, na okres od 14 do 30. IX 1964 roku, niektóre stacje krakowskie zmieniły prefiks na SP0.

Poczynając od roku 1964 komunikaty SP5PZK podawane są trzy razy w tygodniu: w niedzielę o godz. 9.15 w paśmie 3,5 MHz, następnie powtarzane w paśmie 7 MHz o godz. 11.00 i w końcu w każdą środę o godz. 17.00 w paśmie 3,5 MHz (ostatnio komunikaty SP5PZK nadawane są w niedzielę o godz. 8.00 w paśmie 3,5 MHz i o 10.33 w paśmie 7 MHz).

W dniu 27 czerwca 1965 r. obradował w Warszawie V Krajowy Zjazd Polskiego Związku Krótkofalowców, przy licznych udziałach wybitnych przedstawicieli Rządu, Resortu Łączności i Wojska. Zjazd podsumował działalność za okres poprzedniej kadencji ZG, omówił sprawy statutu stowarzyszenia i wybrał nowe władze ZG PZK. W dniu 1 lipca 1965 roku ZG PZK ukonstytuował się następująco:

- prezes - inż. Mieczysław Jędrychowski (SP5MI)
- wiceprezes do spraw organizacyjnych - inż. Ireneusz Wyporski (SP5AIW)

wiceprezes do spraw techniczno-sportowych
- płk Witold Konwiński (SP5KM)
wiceprezes do spraw szkolenia i młodzieży
- ppłk inż. Stanisław Bawej (SP5BM)
sekretarz generalny
- mjr Edmund Masajada (SP5SM)
skarbnik - mgr Stanisław Załuski (SP5ABM)
KF Manager PZK
- Jan Osowski (SP6AAT)
członek Prezydium
- mgr inż. Zdzisław Bieńkowski (SP6LB)
oraz 22 członków ZG PZK.

Fragment sali obrad zjazdu polskich „old timers'ów”

Wybrano również Główną Komisję Rewizyjną pod przewodnictwem kpt. Z. Bieleckiego (SP2AAC), Główny Sąd Koleżeński pod przewodnictwem kol. Bienerta (SP6NF) oraz Komisję Wydawniczą pod przewodnictwem kol. R. Girulskiego (SP5QQ).

W czasie trwania kadencji ze względów zdrowotnych rezygnuje z funkcji wiceprezesa ZG PZK inż. I. Wyporski (SP5AIW), a na jego miejsce wybrany zostaje inż. E. Kawczyński (SP8CK, obecnie SP5CK). Później następuje również zmiana sekretarza generalnego: ustępuje ppłk E. Masajada (SP5SM), a funkcję tę obejmuje mgr inż. K. Słomczyński (SP5HS), zaś na skarbnika na miejsce mgr S. Załuskiego (SP5ABM) powołany zostaje mgr inż. Zb. Cielecki (SP5PA). Prezydium w tak zmienionym składzie osobowym kończy swą kadencję w dniu wyborów obecnego zarządu, tj. 26 kwietnia 1969 r. Ale to już nie historia - to współczesność.

Z inicjatywy kol. SP7HX, SP5YX oraz SP5FD odbył się 27. XI. 1966 r. w Warszawie zjazd polskich *old timers*ów. Za OT uznano wszystkich tych nadawców, którzy przed wojną posiadali znak wywoławczy. W listopadzie 1966 r. żyło jeszcze 57 takich krótkofalowców. Spotkanie upłynęło w serdecznej koleżeńskiej atmosferze.

5.2. ROZWÓJ ULTRAKRÓTKOFALARSTWA

Dnia 24 czerwca 1954 r. poznańska stacja SP3PD/UE dokonuje pierwszego połączenia w paśmie 144 MHz na większą odległość, ze stacją DL7FS w Berlinie. Stacja polska była wyposażona w następującą aparaturę: nadajnik kwarcowy z dwoma lampami LD15 w stopniu końcowym, konwerter kwarcowy na lampach „żołędziowych” i antenę obrotową „4 nad 4”.

W tym też czasie odbył się obóz przygotowawczy w Pilchowicach k. Jeleniej Góry, pomyślany jako trening do zawodów „Polny Dzień”. Zawody te były pierwszym poważniejszym występowaniem polskim w zawodach międzynarodowych. W obozie brało udział osiem ekip zawodniczych. Polacy startowali w pasmach 86, 144 i 432 MHz; wyniki nie były nadzwyczajne, ale zachęcające.

Stacja SP9KBH przed rozpoczęciem zawodów „Polny dzień”

19 czerwca 1955 r. w ramach zawodów czechosłowackich „Den Rekordu VKV” ekipa SP5KAB uzyskała rekordową łączność w paśmie 432 MHz na odległość 278 km. Stacja była wyposażona bardzo skromnie: nadajnik samowzbudny na lampie LD15, odbiornik superreakcyjny na lampie LD1 i antenę kątową o zysku 12 dB.